

komme ind paa en Anskuelse, der, hvis den skulde udtrykkes tilstrækkelig korrekt, maatte udtrykkes ved Udtalelser, som ere fremsatte af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og det ærede Medlem for Hølbæk Amts 4de Valgkreds (Rode), Udtalelser, som jeg imidlertid ikke skal referere, da jeg ikke har Lov til at gøre det.

Til det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) har jeg en Bemærkning i Anledning af, at han i Gaar spurgte mig, om jeg, den Gang jeg i Begyndelsen af Firserne tjente som Sekondløjtnant, kun var gaaet ind til denne Tjeneste for Püntens Skyld. Jeg kan saamænd ikke huske, hvilke Motiver jeg den Gang havde til at tage Tjeneste et Aar som Sekondløjtnant. Jeg regnede det ikke for en saa forfærdelig vigtig Begivenhed, at jeg i den Grad nøje fæstnede hos mig selv de Tanker, der bevægede mig i det Øjeblik. Jeg tænkte mig ikke Muligheden af, at naar vi naaede hen til 1911, skulde en Rigsdagsmand staa i Folketinget og spørge mig: Hvad var det nu, der bevægede dig til at tage Tjeneste som Sekondløjtnant den Gang? Hvis jeg skulde rede det op — det hænger jo ikke sammen med det foreliggende Forslag —, vil jeg sige, at jeg havde den Gang et Aar ledigt, inden jeg kunde træde ind i en Virksomhed som Redaktør. Det Blad, jeg skulde overtage, og som jeg overtog i 1883, kunde jeg ikke overtage før netop i 1883, og saa gik jeg ind i Tjenesten, tog min Eksamen — den var jo ikke saa streng at tage —, lod mig udnævne og blev der et Aar, og da jeg kom hjem, overtog jeg min Redaktørvirksomhed. Det er slet ikke umuligt, at der ogsaa for mig den Gang — jeg var 20—21 Aar gammel — har staaet noget af det kønne ved at gaa med de blanke Knapper, den lange Sabel og den pæne Uniform. Men jeg er bleven noget kløgere siden den Tid. Det er det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds ikke; det er Forskellen. For mig staaer det nu anderledes efter den Erfaring, jeg har høstet i den Tid, der er gaaet siden, og efter den Erfaring, jeg ogsaa høstede, da jeg var Soldat. Tiden var for saa vidt meget behagelig; der krævedes ikke andet af mig, end hvad jeg

tror, jeg kunde opfylde, og jeg opfyldte vistnok ogsaa, hvad der krævedes af mig. Men jeg har dog faaet nogen Erfaring, som jeg ikke er saa ked af at have nu, da man taler saa meget om Militærvæsen, som man jo gør her i Landet.

Saa skal jeg blot gøre en Bemærkning til den ærede Ordfører for Flertallet (Carl Hansen). Han løb endnu en Gang rundt i Tøjreslaget, og det kan jeg naturligtvis ikke hindre ham i; Tøjret lader til at holde. Det er en fiks Idé, den ærede Ordfører har faaet. Han siger, at jeg syntes ikke om, at han henviste til den efter hans Mening mørke Plet i min Fortid, at jeg som Medlem af Forsvarskommissionen har stillet et Forslag, der indeholdt Bestemmelser om Militærmusik, efter den ærede Ordførers Opgivende til et Beløb af 160,000 Kr. Naar den ærede Ordfører mener, at dette vidner om, at jeg har forandret Standpunkt, hvis jeg ikke kan gaa med til det, der her foreslaas, maa jeg igen prøve paa at retlede ham, selvom jeg ogsaa faar den Fornøjelse, naar jeg har sat mig ned, at se ham løbe rundt i Tøjreslaget en Gang til. Han vil begynde, hvor han endte, og ende, hvor han begyndte; det er et evigt Kredsløb. Jeg var, som jeg sagde før, med til at stille Forslag om Militærmusik til et Beløb af 160,000 Kr. den Gang. Hele det Forslag, jeg stillede, omfattede finansielt set et Beløb af 12 Mill. Kr., Militærmusikken indbefattet. Det var een Ting; men Konsekvensen heraf er ikke den, at jeg, efter at der er gennemført Militærforslag, der kræve dobbelt saa meget, skulde være med til at støtte et Militærforslag, der koster 225,000 Kr. med Hensyn til Militærmusikkens Udvidelse. Jeg ved ikke, om den ærede Ordfører forstaaer det? (*Alfred Christensen*: Nej, det gør han ikke.) Der er nogen, der siger, at han ikke forstaaer det; men saa maa jeg opgive at faa ham til at forstaa det. Det ærede Medlem nikker. Han forstaaer det altsaa ikke; saa vil jeg erkende, at det selv for en Mand med mine ellers ret gode Evner til at udtrykke den Mening, jeg har, vil være umuligt at faa ham til at forstaa det.

Men naar det ærede Medlem ikke forstaaer mig, maa jeg sige, at saa forstaaer jeg endnu mindre den Ytring, han brugte,